

FALLET FÖR FORSKNINGSFÖRTROENDET FORTSÄTTER

SÖREN HOLMBERG OCH LENNART WEIBULL

Nej, nedgången i förtroendet för forskning har inte upphört. Det fortsätter långsamt även i SOM-undersökningen 2012. De flesta av de indikatorer vi har mätt sedan början av 2000-talet pekar alltfört nedåt. Några av dem till och med i accelererande fart. Måhända är det inte alarmerande. Förtroendenivåerna är fortfarande jämförelsevis höga. Universitet och forskning står på en mycket stark förtroendegrund i Sverige. Grunden förstärks dock inte. Den undermineras långsamt.

Som vi pekat på i vårt kapitel om institutionsförtroende har förtroendebegreppet två huvudkomponenter. Det handlar om dels subjekten, de som har förtroende, dels objekten, det man hyser eller inte hyser förtroende för (Holmberg och Weibull, 2007). Som länk mellan subjekt och objekt finns det förmedlande kanaler som exempelvis massmedier - men också personliga erfarenheter och en kontext som både direkt och indirekt kan prägla hela relationen mellan subjekt, objekt och förmedlande kanaler.

För vetenskaplig verksamhet är förtroende viktigt för att inte säga ovärderligt. Utan ett högt förtroende är det svårt att på sikt motivera både samhällets och enskildas stöd till forskning. Relativt få svenskar har personlig insyn i forskningen som objekt utan är beroende av vad som sägs av forskare, i massmedier och vid olika tider. För den som vill värna om svensk forskning är det därför av stor betydelse att försöka förstå de mekanismer som påverkar människors förtroende – och för att göra det är det nödvändigt att systematiskt följa upp forskningsförtroendet. Det är bakgrunden till forskningsprojektet Vetenskapen i samhället, som SOM-institutet sedan 2002 genomför i samarbete med Vetenskap & Allmänhet.

I det följande skall vi följa resultaten för fyra olika tidsserier. Vi skall se på institutionsförtroendet för universitet/högskolor, förtroendet för sex olika fakultetsbaserade forskningsområden, viljan att offensivt satsa på forskning på världsbästanivå och svenska folkets bedömning av om den vetenskapliga utvecklingen under de senaste årtiondena gjort livet bättre eller sämre för vanliga människor. Vi börjar med förtroendet för universitet/högskolor.

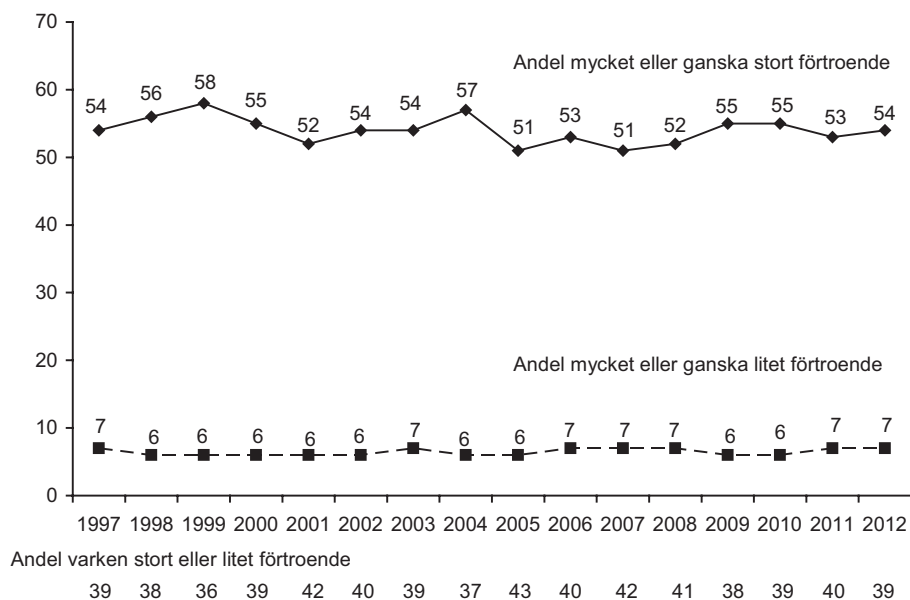
Stabilt förtroende för universitet/högskolor

SOM-institutet har systematiskt mätt förtroendet för universitet/högskolor sedan 1997 som en del i en fråga om svenskarnas institutionsförtroende (jfr Sören Holmbergs och Lennart Weibulls artikel i denna volym).¹ Utfallet har varit mycket stabilt med cirka femtio-femtiofem procent som uttryckt ett mycket eller ganska stort förtroende

mot endast sex-sju procent som angett ett ganska eller mycket litet förtroende. Lågst andelar stort förtroende uppmättes 2005 och 2007 med 51 procent. Högst estimat uppnåddes 1999 och 2004 med 58 respektive 57 procent. I undersökningarna 2011 och 2012 uppvisar universiteten en andel stort förtroende på 53 respektive 54 procent. Inga stora förändringar med andra ord, men något lägre förtroendesiffror idag än för tio till femton år sedan då förtroendenivån var som högst.

Om vi jämför universitetens förtroende med förtroendet för andra centrala samhällsinstitutioner kommer universiteten mycket väl ut. SOM-undersökningen studerar tilliten till ett tjugotal olika institutioner. Universitet/högskolor har alltid hamnat högt på SOM-institutets rangordning där sjukvården oftast intar plats nummer ett på institutionernas förtroendelista. Universiteten brukar inta plats två till fyra. I den senaste undersökningen 2012 placerar sig universitet/högskolor på plats två, efter sjukvården men strax före polisen och radio/tv (figur 1).

Figur 1 Förtroende för universitet/högskolor 1997-2012 (procent)



Kommentar: Frågan lyder: "Allmänt sett, hur stort förtroende har du för det sätt på vilket följande institutioner och grupper sköter sitt arbete?" med svarsalternativen mycket/ganska stort förtroende, varken eller, ganska/mycket litet förtroende. Resultaten visar andelen som svarat att deras förtroende för universitet/högskolor är "mycket stort" eller "ganska stort" respektive andelen som svarat att deras förtroende är "mycket litet" eller "ganska litet". Procenten har beräknats bland personer som besvarat enkätfrågan vad gäller universitet/högskolor.

Källa: Den nationella SOM-undersökningen.

En majoritet av de institutioner som ingår i SOM-undersökningen tappade något i förtroende 2012 i förhållande till resultaten 2010, ett år då förtroendet låg förhållandevis högt i Sverige (jfr vårt kapitel om institutionsförtroende i denna volym). Femton av sammanlagt tjugo institutioner gjorde så. Men bland dem ingår inte universiteten som låg kvar på samma nivå. Om man i en värld där många andra tappar i förtroende, lyckas stå still eller till och med gå fram något lite; blir effekten att man relativt sett förstärkt sin position. Så kan universitetens starka men stillastående förtroenderesultat tolkas.

Ett annat utmärkande drag för bedömningen av universitet och högskolor är att det är ytterst få som har litet förtroende. Av de tjugo mätta institutionerna ligger andelarna för litet förtroende klart lägst: endast 6 procent svarar att de har litet förtroende för universitet och högskolor.

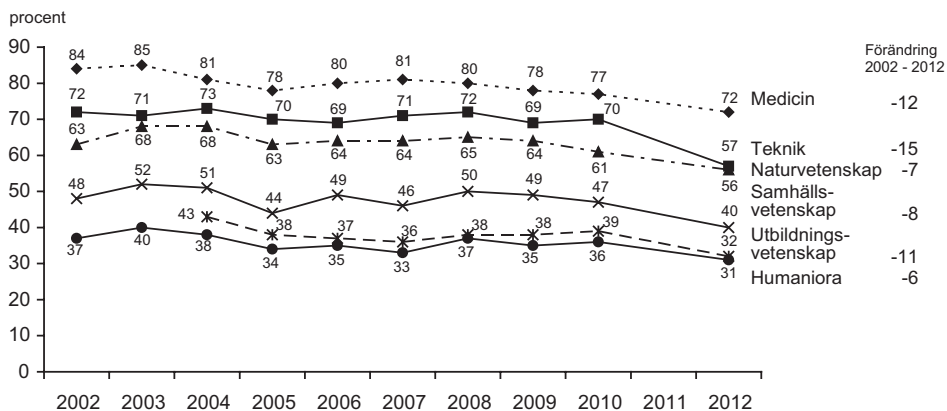
Universitet och högskolor åtnjuter störst förtroende bland de yngre, i storstäderna och bland högutbildade. Bland personer mellan 16 och 29 år är andelen stort förtroende 68 procent och bland högutbildade 69 procent, att jämföra med 48 procent bland de äldsta och 36 procent bland de lågutbildade. Enda gruppen där andelen med litet förtroende överstiger 10 procent är bland lågutbildade. Personer som har kopplingar till universitet och högskolor också värderar dem högre än övriga.

Förtroende för forskning inom sex fakultetsområden

Förtroende för universitet som institution är inte detsamma som förtroende för forskning. Universitetens huvuduppgift är utbildning, inte forskning. Önskar man specifikt att komma åt förtroende för forskning måste man studera det mer direkt. Och det gör SOM-institutet genom att mäta människors förtroende för forskningsverksamheten inom sex preciserade vetenskapsområden.

Resultaten av mätningarna har varit mycket likartade genom alla år. Svenska folkets förtroende är högst för medicinsk forskning, följt av teknisk och naturvetenskaplig forskning och sedan är det ett hopp ned till förtroendet för samhällsvetenskaplig, utbildningsvetenskaplig och humanistisk forskning. Resultaten är också mycket likartade när det gäller hur förtroendet har förändrats. Det har långsamt försvagats för alla sex forskningsområdena, men med en tilltagande hastighet under senare år. Mest har medicinsk och teknisk forskning tappat i förtroende – från höga 84 respektive 72 procent med ett mycket eller ganska stort förtroende bland allmänheten 2002 till 72 respektive 57 procent 2012, nedgångar med 12 respektive 15 procentenheter. Minst utförsbacke i förtroendet uppvisar humaniora med en nedgång från låga 37 procent 2002 till 31 procent 2012 – ett tapp på 6 procentenheter (se figur 2).

Större delen av förtroendenedgången för alla de sex forskningsområdena – utom för medicin – kan lokaliseras till perioden efter 2010. Undantaget är medicinsk forskning som redan åren 2002-2005 började gå ned tydligt i förtroende och som sedan dess inte återhämtat sig – och som efter 2010 tappat ytterligare i tilltro. Övriga fem forskningsområden uppvisar endast mycket små förtroendetapp fram till 2010, men som accelererat sedan dess.²

Figur 2 Andel mycket/ganska stort förtroende för forskning inom sex olika vetenskapsområden 2002-2012 (procent)

Kommentar: Enkätfrågan lyder: "Allmänt sett, vilket förtroende har Du för den forskning som bedrivs i Sverige inom följande områden?" med svarsalternativen mycket eller ganska stort, varken eller, ganska eller mycket litet samt ingen uppfattning. Procenten är beräknad bland dem som bevarat respektive delfråga, inklusive svaret "ingen uppfattning". Se vidare Sternvik 2013.

Källa: Den nationella SOM-undersökningen.

Det är viktigt att betona att vad vi talar om är nedgångar i andelen svenskar som uttalar ett mycket eller ganska stort förtroende för de olika forskningsområdena. Den nedgången beror i huvudsak inte på att andelen som hyser ett litet förtroende ökat över tid. Minskningen i förtroende orsakas istället av att andelen personer utan uppfattning har blivit större. Allt fler svenskar har ingen bestämd förtroendepupfattning när det gäller forskning och/eller upplever att det blivit svårare att ta ställning. Den tidigare förtroendefulla inställningen har för en del människor förbytts i en avvaktande icke-åsikt.

Andelen svarande som uppger "ingen uppfattning" eller säger att de varken har ett stort eller litet förtroende för de olika forskningsområdena har för medicin ökat från 14 procent 2002 till 26 procent 2012 (+12 procentenheter). Motsvarande ökning är +14 procentenheter för teknik, +7 för naturvetenskap, +5 för samhällsvetenskap, +10 för utbildningsvetenskap och +6 för humaniora.

Det hade varit mycket allvarigare om det varit andelen med ett litet förtroende som hade gått upp – om forskningsområdena hade fått vidkännas en ökande andel med explicit "misstro". Men så är det inte, åtminstone inte för de tre naturorienterade forskningsområdena. För medicin är andelen svarande som anger ett ganska eller mycket litet förtroende 2 procent både 2002 och 2012 (± 0 procentenheter). För teknik och naturvetenskap är motsvarande siffror enbart 1 procent 2002 likväl som 2012 (± 0). Ser vi på samhällsvetenskap är andelen med lågt förtroende 3 procent

2002 som ökar till 5 procent 2012 (+2 procentenheter). Motsvarande andelar är 6 respektive 8 procent för utbildningsvetenskap (+2) och 5 respektive 7 procent för humaniora (+2). Med andra ord finns det en viss men mycket blygsam ökning för den uttalade ”misstron” mot, eller i varje fall tveksamheten inför, forskningen inom samhällsvetenskap, utbildningsvetenskap och humaniora.

Men huvudslutsatsen står sig – förtroendestödet för de sex forskningsområdena har försvagats och det beror främst på att svenska folket blivit mer obestämda. Ett högt förtroende för forskning är inte lika självklart i dagens Sverige. Försvagningen har dock endast till en mindre del förorsakats av att andelen svenskar med ett lågt förtroende har ökat. Det är de tveksamma som blivit fler. Eftersom forskning inte är ett område många människor är särskilt insatta i är obestämdhet inget överraskande; snarare det naturliga.³ Och intressant nog – och som en tröst för dem som vill se ett högt förtroende för forskning – är uppgången i andelen tveksamma och minskningen i förtroendestödet för forskningen minst tydligt bland högutbildade personer.

Människor med universitetsutbildning har alltid haft ett större förtroende för forskning än människor med kortare utbildning, alltså samma mönster som vi sett i fråga om förtroendet för universitet och högskolor. Det är också ett förväntat mönster. Personer med universitetserfarenheter bör rimligen vara något bättre insatta i forskning än människor utan erfarenhet från högre utbildning. Och det är naturligtvis helt centralt för trovärdigheten hos en verksamhet att förtroende är större bland insatta än bland oinsatta. När det gäller medicinsk forskning 2002-2012 har exempelvis andelen med ett mycket eller ganska stort förtroende minskat med 14 procentenheter bland människor utan universitetsbakgrund jämfört med 8 procentenheter bland högutbildade. Motsvarande siffror för samhällsvetenskaplig forskning är -10 procentenheter bland personer utan universitetsutbildning mot -3 bland människor med en högre utbildning. Forskningsförtroendet faller alltså bland både låg- och högutbildade, men klart mest bland människor utan universitetsbakgrund.

Närhetsfaktorns betydelse är tydlig även när det gäller vilken utbildning man har. De som är utbildade naturvetare eller tekniker har större förtroende för dessa forskningsområden än personer med annan ämnesbakgrund. Utbildningsvetenskap åtnjuter störst förtroende bland personer med pedagogisk utbildning. Mönstret är i huvudsak stabilt.

Viljan att forskningssatsa

Vad som än förorsakat nedgången i forskningsförtroendet kan konsekvenserna bli bekymmersamma. Det kan på sikt bidra till minskade forskningsresurser och ett ointresse att ta till sig vetenskapliga resultat. Vi vet sedan tidigare att tilltron till forskning har en koppling till intresset och viljan att satsa på forskning i Sverige. Människor med ett lågt förtroende för vetenskap och forskare är mindre positiva till att vi i Sverige satsar på avancerad forskning jämfört med personer med en stor

tillit till forskningsverksamhet. Man vill inte satsa på det man inte tror på eller inte har någon uppfattning om. I den nationella SOM-undersökningen studerar vi regelbundet sedan 2002 hur viktigt de svarande anser det är att Sverige inom olika vetenskapsområden bedriver forskning på världsbästnivå.

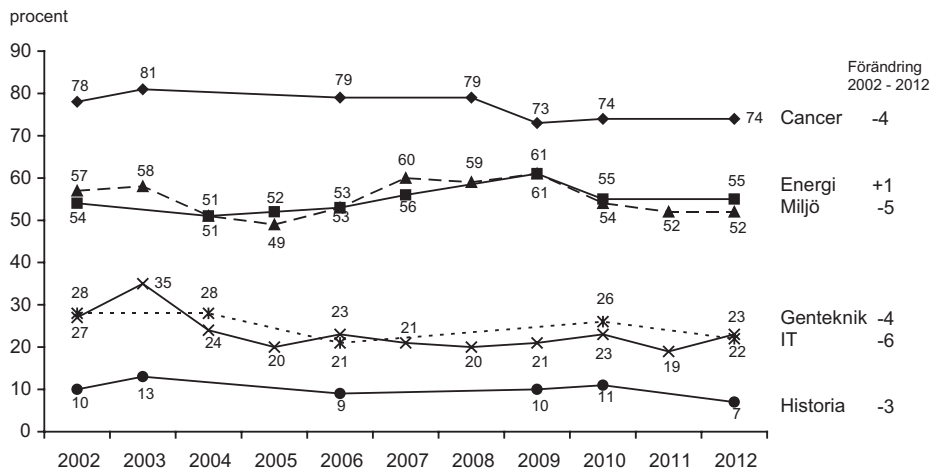
Mätningarna gäller således intresset att forskningssatsa, och inte direkt människors villighet att satsa skattemedel eller insamlingspengar på olika vetenskapsfält. Men det är inte ett orimligt antagande att det finns ett samband. Tycker man det är viktigt att satsa på forskning är man mer positiv till ekonomiska insatser än om man inte är intresserad av att forskningssatsa. Sambandet mellan önskan att satsa på forskning och graden av forskningsförtroende kan iakttagas för alla våra studerade forskningsområden. I genomsnitt håller sig korrelationerna kring +.20; ju högre grad av forskningsförtroende desto viktigare tycker man det är att Sverige satsar på spetsforskning. Vi kan se ett högt forskningsförtroende som en förutsättning för att de många människorna skall vilja sätta av skattemedel och insamlingspengar till framtidens forskning.

Eftersom förtroendet för forskning långsamt har eroderat i Sverige under de senaste tio åren är farhågan att också svenska folkets vilja att forskningssatsa har urholkats något. Vi säger farhåga även om ett mer neutralt språkbruk är skulle vara att tala om en hypotes. Men där är vi inte neutrala. Vi vill se mer forskningssatsningar.

SOM-institutet har sedan 2002 systematiskt frågat om vikten av att satsa på vad vi kallat världsbästa-forskning inom ett tjugofemtal vetenskapsfält. Undersökningen 2012 omfattar tio områden. Sex av dem ingick också i studien 2002 vilket möjliggör en analys av hur viljan att forskningssatsa har förändrats. Resultaten i figur 3 redovisar hur opinionsstödet har utvecklats för dessa sex forskningsområden under perioden 2002-2012. Vår farhåga/hypotes besannas. Viljan att forskningssatsa är lägre 2012 jämfört med 2002 för fem av de sex vetenskapsområdena.

Andelen av de svarande som anser att det är mycket viktigt att Sverige satsar på världsbästa-forskning inom cancerområdet är 78 procent 2002 men minskar till 74 procent 2012 – en nedgång med 4 procentenheter. Motsvarande nedgångar är -6 för forskning om IT, -5 för miljöforskning, -4 för forskning inom genteknologi, och -3 för historieforskning. Endast när det gäller forskning om energi kan vi notera en svag uppgång med 1 procentenhet.

Slutsatsen att viljan att forskningssatsa minskat förstärks ytterligare om vi skärskådar resultaten för ytterligare sex forskningsområden för vilka vi har längre tids-seriemätningar, om än inte för hela perioden 2002-2012. Viljan att forskningssatsa på reumatiska sjukdomar har minskat med 9 procentenheter mellan 2004 och 2011, med 16 för forskning om teknik mellan 2003 och 2011, med 7 när det gäller pedagogisk forskning mellan 2002 och 2011, med 5 för forskning inom national-ekonomi mellan 2003 och 2011 och med 6 för rymdforskning mellan 2004 och 2011. Viljan att satsa på forskning om transporter har dock ökat något från 26 till 28 procent mellan 2002 och 2010 (+2).

Figur 3 Andel mycket viktigt att Sverige satsar på forskning på världsbästanivå (procent)

Kommentar: Enkätfrågan lyder: "Hur viktigt anser Du det är att i Sverige satsas på forskning på världsbästanivå inom följande områden?" med svarsalternativen mycket, ganska, inte särskilt, inte alls viktigt samt ingen uppfattning. De sex områdena i figuren har ingått i undersökningen vid angivna år. Ytterligare ett tjugotal områden har studerats men inte alltid även 2002 respektive 2012.

Källa: Den nationella SOM-undersökningen.

Men den tunga slutsatsen rubbas inte. Bland tolv olika forskningsfält indikerar svenska folket en minskande vilja att forskningsatsa för tio av dem. Tydligast är nedgången för teknisk forskning. Det är också för forskningsområdet teknik som förtroendet minskat mest sedan SOM-institutets första mätning år 2002.

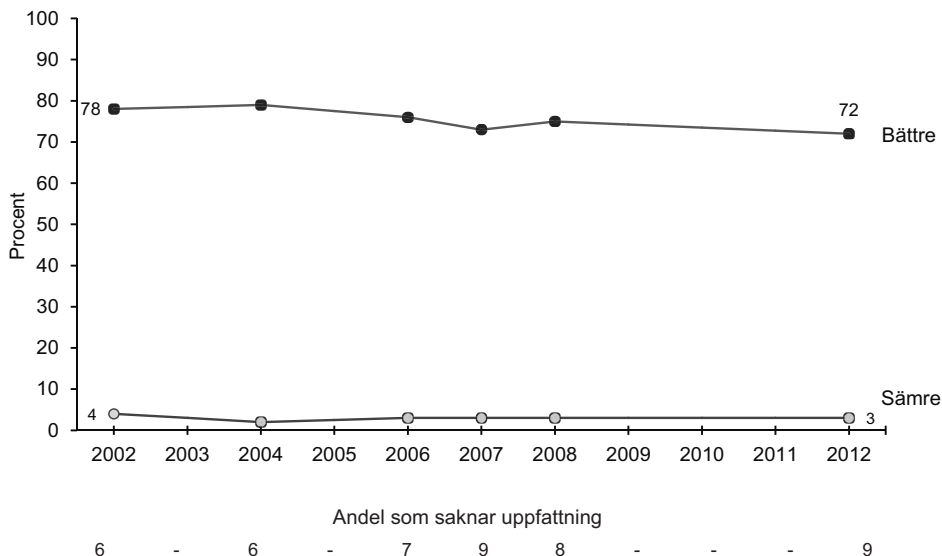
Har vetenskapen gjort livet bättre eller sämre?

En mycket tuff utvärderingsfråga som SOM-institutet ställt några gånger är hur svenska folket bedömer nyttan av vetenskapen för vanliga människor. Frågan har följande lydelse: "Anser du att den vetenskapliga utvecklingen under de senaste årtiondena har gjort livet bättre eller sämre för vanliga människor?" Svarsalternativen är fem från mycket bättre till mycket sämre plus ett "ingen uppfattning"-alternativ.

Mycket klara majoriteter har alla år svarat på den positiva sidan – vetenskapens utveckling har gjort livet bättre för vanligt folk (se figur 4). Men andelen som avger detta positiva svar har minskat långsamt – från 78 procent 2002 över 76 procent 2006 ned till 72 procent 2012. Inte en lavin som går, mer som en långsamt smältande glaciär. Men i en grupp ser det ändå oroande ut. Bland lågutbildade har andelen som anser att forskningen gjort livet bättre för vanliga människor minskat från 74

procent 2002 till 58 procent 2012. Men bland högutbildade ligger andelen båda åren på ungefär samma nivå. Högutbildade menar således att den vetenskapliga utvecklingen har gjort det bättre för vanliga människor, men de människor som saknar universitetsbakgrund verkar inte lika övertygade.

Figur 4 Bedömning av den vetenskapliga utvecklingens följder för vanliga människor de senaste 20 åren 2002-2012 (procent)



Kommentar: Frågan lyder: "Anser du att den vetenskapliga utvecklingen under de senaste årtiondena har gjort livet bättre eller sämre för vanliga människor?". Svartalternativen är mycket/något bättre, varken eller, något/mycket sämre plus ingen uppfattning. Procenten har beräknats bland dem som besvarat frågan, inklusive svaret "ingen uppfattning".

Källa: Den nationella SOM-undersökningen.

Resultaten är åt det dystra hållet, men precis som när det gäller forskningsförtroendet är det andelen svarande utan bestämd åsikt som går upp, inte andelen som uttryckligen anger att vetenskapsutvecklingen håller på att göra livet sämre för vanliga människor. Andelen svarspersoner som explicit angett att det är försämringar som gäller har inte överstigit 5 procent i någon mätning. När vi ytterligare granskar olika gruppers bedömningar kan vi inte heller se några större skillnader förutom mellan låg- och högutbildade. Lite mer skepsis finns bland de allra yngsta och bland boende på landsbygden samt en större vetenskaplig uppbackning bland dem som har sin bakgrund inom pedagogik.

Elfenbenstorn på gott och ont

Den slutsats vi kan dra av våra mätningar är att det självklart höga positiva opinionsstöd som forskning har haft tidigare inte är lika självklart längre. Men det är inte misstro eller avståndstagande som blivit vanligare. Det som har blivit vanligare är istället tveksamhet och kanske också en ovilja att *in blanco* och oreserverat ge stöd åt vad som bara för ett tiotal år sedan var närmast sakrosankt – Vetenskap och Forskning. Idag är inte forskning lika okritiskt hyllad och inte heller lika helig. Och det är kanske på sitt sätt en förbättring, eftersom det antyder en större kritisk kompetens hos allmänheten. Men det hindrar inte att det svider bland oss forskare när forskningsförtroendet går ned.

Det kan diskuteras vad som kan ligga bakom den iakttagna förändringen. Vi har i våra årliga analyser diskuterat olika förklaringar. En utgångspunkt har varit att det i stor utsträckning borde vara mediebilderna som har betydelse, eftersom de flesta människor inte har kontakt med eller erfarenhet av vetenskaplig verksamhet. Vi har pekat på uppmärksamheten för forskningsfusk eller vetenskaplig oredlighet. Idag har medierna en obetydlig rapportering om sådana negativa förhållanden och vi har inte kunnat finna någon större ökning som sammanfaller med nedgången i förtroende. Vår källa är Mediarkivet Retriever.⁴ En annan hypotes är att stor uppmärksamhet för vetenskap i sig bidrar till att delade meningar kommer fram i media, något som kan skapa en viss tveksamhet hos allmänheten om vad forskare egentligen sysslar med. Inte heller den hypotesen låter sig enkelt bekräftas, när vi i Mediarkivet noterar att uppmärksamheten för forskare och vetenskap ligger på ungefär samma nivå det senaste decenniet. En tredje möjlighet är att det sjunkande förtroendet är en effekt av vad som hänt inom något särskilt område. Här kan man fundera på klimatfrågan, kärnkraften med Fukushimaolyckan och kvaliteten på det vi äter. Så långt är alltså slutsatsen att vi inte har någon entydig förklaring till nedgången i förtroendet för forskning. Det råder idag en allmän uppfattning om att forskningen har kommit åtminstone halvvägs ut ur elfenbenstornet men i allmänhetens ögon råder ändå en ökad osäkerhet om vad forskarna gör och vad de faktiskt bidrar med.

Noter

- ¹ I SOM-frågan om institutionsförtroende får de svarande bedöma förtroendet för *universitet/högskolor*. Det studier som genomförts på regional nivå pekar på att universitet åtnjuter större förtroende än högskolor. Det senare gäller dock inte specialhögskolor. Bedömningarna påverkas även av närheten till universitetet respektive högskolan (Nilsson och Weibull, 2010; Sternvik, 2013)
- ² Några resultat från mätningarna 2011 redovisas inte i figuren. Det beror på att vi på goda grunder misstänker att mätningen 2011 inte ger ett rättvisande utfall på grund av en sk kontexteffekt. Frågebatteriet med förtroendefrågorna för de sex forskningsområdena placerades på ett annorlunda ställe i SOM-formuläret 2011

jämfört med var någonstans frågorna brukar vara placerade. Det ledde till en stor ökning i andelen ”ingen uppfattning”-svar och en motsvarande stor minskning i andelen förtroendesvar. När de relevanta frågorna återplacerades på sin vanliga plats i formuläret 2012 återgick andelen ”ingen uppfattning”-svar till samma nivåer som 2010. Andelen förtrondesvar återgick också till en liten del, men inte fullt ut, till nivåerna från 2010. Andelen mycket eller ganska stort förtroende för de olika forskningsområdena var följande i den kontextdrabbade mätningen 2011: Medicin 64 procent, Teknik 53, Naturvetenskap 48, Samhällsvetenskap 37, Utbildningsvetenskap 31 och Humaniora 30 (se Sternvik 2013).

- ³ Detta syns tydligt i SOM-institutets mätningar av förtroende för olika yrkesgrupper där gruppen ”forskare” ingått i studierna sedan starten 2002. I de undersökningarna varierar andelen ”ingen uppfattning”-svar mycket oregelbundet och ”oförklarligt” mellan som minst 7 procent (2007 och 2012) till som mest 24 procent (2010). Om man tar resultaten *ad notam* har andelen med ett mycket/ganska stort förtroende för forskare minskat från 67 procent 2002 till 61 procent 2012. Men det skall ha varit låga 51 procent 2010 när andelen ingen uppfattning var höga 24 procent. I undersökningarna 2002 och 2012 är andelen ingen uppfattning 9 respektive 7 procent (Sternvik 2013). Om vi endast beräknar förtroendet för forskare bland personer med ett explicit förtroendesvar mellan mycket stort till mycket litet, inklusive svaret varken eller, får vi fram följande tidsserie. Andel mycket/ganska stort förtroende för forskare bland dem med en åsikt: 2002 74 procent, 2003 66, 2004 73, 2005 60, 2006 62, 2007 67, 2008 65, 2009 ingen mätning, 2010 67, 2011 64 och 2012 66. Med andra ord en nedgång 2002-2012 med -8 procentenheter, ungefär som för de olika forskningsområdena. Men 2010-2012 endast en nedgång med -1 procentenhet, klart mindre än för de sex forskningsområdena.
- ⁴ Sökningen är gjord 2013-05-08. I analysen ingår följande medier: Rapport, Aktuellt, Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet, Göteborgs-Posten, Sydsvenskan, Aftonbladet och Expressen. För tidningarna har den tryckta upplagan använts. Sökningen baseras på sökorden *forskningsfusk*, *forskarfusk* samt *vetenskapligt fusk*.

Referenser

- Holmberg, Sören, Weibull, Lennart (2007) Ökat förtroende – bara en valårseffekt? I Holmberg, S, Weibull, L, (red) *Det nya Sverige*. Göteborg: SOM-institutet vid Göteborgs universitet.
- Nilsson, Lennart, Weibull, Lennart (2010) Regional utveckling i Västra Götaland – utbildning och forskning. I Nilsson, L (red) *En region blir till. Västra Götalandsregionen 1999-2008*. Göteborg: SOM-institutet vid Göteborgs universitet.
- Sternvik, Josefin (2013) *Statistik från forskningsprojektet Vetenskapen i samhället 2012*. Göteborgs universitet.